

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce V.H., adresou pro doručování..., proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. května 2013, čj. DSH/5881/13

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 14.3.2013 č.j. MMP/055914/13, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.600,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného postrádá doložku právní moci dle § 75 správního řádu, tudíž není zřejmé, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

Dále žalobce tvrdil porušení článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod tím, že mu nebyla dána možnost před vydáním rozhodnutí se ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Správní orgán podle žalobce porušil takto zásadu legality. Žalovaný podle žalobce nesprávně spojuje seznámení se spisovou dokumentací s podklady pro vydání rozhodnutí.

Rovněž považuje za podklady pro rozhodnutí pouze svědecké výpovědi svědků. Žalovaný tak potvrdil porušení zákona správním orgánem I. stupně tím, že dokument označený „Dokazování“, který je součástí protokolu o jednání, považuje za podklady pro vydání rozhodnutí. Zmocněnec žalobce odmítl tento dokument „Dokazování“ podepsat, přesto správní orgán I. stupně ukončil správní řízení tak, že protokol z ústního jednání ze dne 6.3.2013 podepsala úředně oprávněná osoba pan Tichý a druhá osoba – neznámá úřednice, jež nebyla nikdy přítomna ústním jednáním či jiným úkonům ve věci. Podle žalobce bylo porušeno ust. § 18 odst. 3 a ust. § 36 odst. 3 **správního řádu** s tím, že nepodepsání dokumentu zmocněncem nelze suplovat podpisy dvou úředníků. Správní orgán I. stupně měl podle žalobce postupovat podle § 36 odst. 1 **správního řádu**, resp. podle § 39 **správního řádu**, a stanovit usnesením lhůtu k provedení úkonu. Žalobce dále namítal, že svědecké výpovědi nebyly čteny, stejně jako nebyla přečtena poslední strana č. 17 protokolu o ústním jednání. Dokument nazvaný „Dokazování“ neobsahuje podle žalobce informaci o tom, že se jedná o podklady před vydáním rozhodnutí a že správní orgán ukončil obstarávání podkladů. Z toho důvodu jej není možné považovat za seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí, jedná se stále pouze o další list protokolu o jednání. Pokud se má jednat o úkon správního orgánu, je tento povinen podle § 18 **správního řádu** sepsat o tomto úkonu protokol. Žalobce namítal, že protokol o jednání ze dne 6.3.2013 neobsahuje ani vyličení průběhu předmětných úkonů podle § 18 odst. 1 a 2 **správního řádu**, ani informaci, že bude provedeno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 **správního řádu**, když v úvodu tohoto protokolu je deklarováno pouze ústní jednání podle § 49 odst. 1 **správního řádu**. Podle žalobce se tak správní orgány nevyrovnaly s námitkou uvedenou zmocněncem na místo jeho podpisu.

Dále žalobce namítal, že není pravdou, že by vedoucí oddělení dopravních přestupků Mgr. M.V. byl úřední oprávněnou osobou uvedenou na deskách spisu, s tím, že pravděpodobně mohlo dojít k úpravě desek spisu. Žalobce poukázal na to, že všechny dokumenty shromážděné správním orgánem I. stupně v průběhu řízení jsou opatřeny pouze jménem P.T. a Mgr. V. se nepodílel na žádném úkonu dle § 15 odst. 2 **správního řádu**. Podle žalobce tak nemohl ani vypracovat rozhodnutí, pod nímž je podepsán. Podle žalobce tím došlo k porušení § 69 **správního řádu**.

Dále žalobce namítal, že se správní orgán nezabýval návrhem zmocněnce, aby se při rozhodování řídil rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. **5As 104/2008**, **8As 17/2007** a **7As 18/2005**. Dle těchto rozhodnutí NSS mají správní orgány povinnost vždy zjistit, zda došlo k naplnění materiálního i formálního znaku přestupku. Přestože správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl obecně, že přihlédl i k rozhodovací praxi soudů, podle žalobce své rozhodnutí o žádný z judikátů neopírá. Žalovaný pak tento argument žalobce vůbec nehodnotil. Žalobce měl za to, že žalovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **5As 106/2011-77** vytrhl z kontextu, když použil pouze část rozsudku, podle níž *„formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální“*, protože zmíněný rozsudek obsahuje i povinnost správního orgánu nalézt materiální znak přestupku v citaci *„není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek“*. Žalobce měl za to, že materiální znak v tomto případě (silnice I/27 vystavěná a technicky vybavená jako dálnice, eventuálně silnice pro motorová vozidla) správní orgán nenalezl, tudíž měl řízení zastavit.

Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že je nadbytečné opatřit od organizačního celku Policie ČR zdůvodnění, z čeho vychází místa k měření rychlosti. Podle žalobce pomocí takového důkazu lze prokázat, zda policie měřila za účelem zvýšení bezpečnosti nebo za účelem alibistického zajišťování si vlastní činnosti. Místa k měření rychlosti doporučená vyššími organizačními celky PČR odrážejí právě skutečnost potřeby zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Pracovníci takového celku mají přehled např. o dopravní nehodovosti na takovém úseku, o zvýšeném pohybu dětí a starších lidí. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že každé měření je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti. Podle žalobce umístění, velikost i velká podobnost dopravního značení vytváří na daném místě u většiny řidičů psychologický vjem jízdy po dálnici. Protože je v ČR málo takto označených silnic I. třídy, jsou řidiči uvedeni v omyl, že jedou po dálnici. Kdyby na každém nájezdu, resp. na konci přípojovacího pruhu byla umístěna značka nejvyšší povolené rychlosti 90 km/h, byla by řidičům podána jasně srozumitelná informace. Žalobce poukázal na to, že silnice je i v lepším technickém stavu než některé úseky dálnice D5, ze které na silnici I. třídy sjel. Měření za účelem zvýšení bezpečnosti provozu podle **§ 79a zákona č. 361/2000 Sb.** podle žalobce není preventivním opatřením, nýbrž přesně definovaným oprávněním, kdy může policie měřit rychlost. Ostatní oprávnění vyplývají z § 124 odst. 9 a 10 silničního zákona. Prevence podle žalobce je něco úplně jiného než měření rychlostí na silnici I. třídy dopravně technicky vybudované a vybavené jako dálnice. Žalobce navrhl provedení důkazu mapovými fotografiemi uvedené komunikace.

Žalobce nesouhlasil se závěrem o zavinění ve formě **vědomé nedbalosti** proto, že nechtěl věc řešit v blokovém řízení. Žalobce tvrdil, že byl přesvědčen, že je na dálnici a udržuje rychlost do 130 km/h tak, jako většina ostatních řidičů. Žalobce uvedl, že s ním nebyla ze strany policisty řádně formou ústního jednání záležitost projednána, pouze mu bylo sděleno, že jel rychlostí 126 km/h a chtěli mu uložit pokutu. S tím žalobce nesouhlasil, tudíž bylo sepsáno již předtištěné oznámení na uvedenou pozemní komunikaci.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s odůvodněním, že na rozhodnutí žalovaného zasílaném žalobci není možné vyznačit doložku právní moci, neboť právní moci nabývá rozhodnutí až doručením. Skutečnost, že rozhodnutí nabude právní moci doručením, je patrná podle žalovaného z poučení v napadeném rozhodnutí, podle něhož proti tomuto rozhodnutí nelze podat odvolání a je dále odkazován na **§ 91 odst. 1 správního řádu**, podle něhož rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem účastníkům. Jelikož v tomto řízení byl jediným účastníkem žalobce, k nabytí právní moci došlo doručením rozhodnutí jeho zmocněnci, tedy 28.5.2013. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nabylo právní moci ke stejnému dni. Námitku neseznámení s podklady rozhodnutí, stejně jako tvrzení, že nebylo známo ukončení obstarávání podkladů, žalovaný vyhodnotil jako zjevně účelové a v rozporu s protokolem o jednání, z něhož vyplývá, že žalobce se osobně při prvním jednání dne 11.2.2013 a prostřednictvím svého zmocněnce při prvním i druhém jednání dne 6.3.2013 seznámil se spisovou dokumentací, byl přítomen svědeckým výpovědím svědků a byl mu předán protokol o jednání, který byl posledním z pořizovaných podkladů pro rozhodnutí. Dokument označený jako „Dokazování“ byl podle žalovaného součástí protokolu o jednání, tedy nešlo o podstrčený dokument. Skutečnost, že tento dokument žalobce odmítl podepsat, nemá za následek jeho

nepoužitelnost. Podle žalovaného při projednávání přestupku je běžnou praxí, že v místnosti se s oprávněnou úřední osobou nachází další úředník. V daném případě tato úřednice toliko stvrdila svou přítomnost při odmítnutí podpisu listiny „Dokazování“. Po skončení jednání nebyl podle žalovaného důvod stanovit žalobci lhůtu k vyjádření k podkladům rozhodnutí, neboť se k nim mohl vyjádřit již v průběhu jednání a žádné nové opatřovány nebyly. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce byl informován o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí při jednání v rámci předvolání k jednání na 16.1.2013, na 11.2.2013 a 6.3.2013, kde bylo výslovně uvedeno, že tuto možnost bude mít žalobce v závěru jednání po provedeném dokazování. Také z protokolu o jednání ze dne 6.3.2013 podle žalovaného vyplývá, že nahoře na straně 2 protokolu byl zmocněnec žalobce poučen o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Pokud zmocněnec žalobce nebyl podle svého tvrzení schopen se dostatečně vyjádřit, měl podle žalovaného požádat o stanovení lhůty. Postup seznámení s podklady v rámci ústního jednání akceptuje podle žalovaného i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.8.2012 č.j. **7 As 4/2012-32**.

Podle žalovaného dále z desek spisu Magistrátu města Plzně v době rozhodování i v současné době vyplývá, že oprávněnou osobou je pan T., Mgr. Š., Bc. H. a Mgr. V., kdy záznam podepsaný Mgr. V. je datován 1.11.2012, tedy bezprostředně poté, co byla spisová dokumentace doručena od Policie ČR správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný tak nemá sebemenší pochybnosti o tom, že byť úkony prováděl pan T., Mgr. M.V. byl oprávněn rozhodnutí podepsat. Žalovaný dále poukázal na to, že Mgr. V. je i nadřízeným pana T., tedy jeho pravomoc rozhodnutí podepsat vyplývá i z této jeho funkce. Tudíž podle žalovaného k porušení **§ 69 správního řádu** nedošlo.

Podle žalovaného v případě, že se jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 36 km/h se lze stěžovat, že takto výrazné překročení by nenaplnovalo materiální znak přestupku. V případě překročení rychlosti o 36 km/h již pochybnost o naplnění materiálního znaku přestupku nelze připustit. Samotná skutečnost, že k překročení rychlosti došlo na vozovce, jež se blíží svým stavebním vybavením dálnici, nemůže podle žalovaného způsobit nenaplnění materiálního znaku, neboť takový výklad by byl zcela v rozporu se zákonem a umožňoval by řidičům dle vlastní úvahy zvážit rychlost bez ohledu na dopravní značení a zákonem stanovený limit. Žalovaný poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.6.2013 č.j. **1 As 24/2013-31**, podle něhož nebyl správní orgán I. stupně povinen otázku materiálního znaku přestupku detailně rozebírat s ohledem na značné překročení nejvyšší rychlosti o 53 km/h. Žalovaný také konstatoval, že důkaz mapovou fotografií pro posouzení věci není relevantní, tedy jeho provedení považuje za nadbytečné. Podle žalovaného řidiči nejsou oprávněni si na základě vizuálního vjemu o kvalitě pozemní komunikace sami určovat nejvyšší dovolenou rychlost. Podle žalovaného samotný předtisk číselného vymezení pozemní komunikace na oznámení přestupku nezakládá nesprávný postup při měření, a pokud takový předtisk považuje žalobce za nesprávný, může se obrátit na PČR, neboť nadřízený hlídky je oprávněn její postup ve věci přezkoumávat.

V **replíce** žalobce zejména namítal, že správní orgán se jeho zmocněnce v průběhu jednání vůbec nezeptal, zda bude ještě navrhopat další důkazy či činit návrhy do vydání rozhodnutí. Byl mu podstrčen k podpisu dokument nazvaný „Dokazování“, který odmítl podepsat. Žalobce nemůže za podklady před vydáním rozhodnutí považovat dokument zvaný

„Dokazování“, neboť podklady podle § 50 správního řádu zřejmě nemohou obsahovat informaci, že bylo něco čteno, nýbrž by se v nich měly nacházet návrhy účastníků, důkazy, odkazy na právní předpisy. Navíc dokument „Dokazování“ podle žalobce postrádá náležitosti podle § 50 správního řádu, zejména návrh zmocněnce, aby správní orgán postupoval podle judikátů, dále nejsou obsaženy skutečnosti známé správnímu orgánu nebo okolnosti svědčící ve prospěch a neprospěch účastníka. Žalobce rovněž namítal, že příchozí žena svůj podpis připojila až poté, co ji pan T. zavolal z vedlejší kanceláře, čili se úkonu vůbec nezúčastnila, což nerespektuje ust. § 18 odst. 3 správního řádu, podle něhož protokol obsahuje „údaje umožňující identifikaci přítomných osob“. Pokud by se úřednice zúčastnila celého jednání, byl by její podpis zcela určitě na dalších stránkách protokolu o jednání ze dne 6.3.2013. Správní orgán podle žalobce také v rozporu s § 18 odst. 3 správního řádu nedoplnil protokol o důvody odepření podpisu a nezaprotokoloval námitky vznášené zmocněncem. Žalobce namítal rovněž, že v samotném spise nebyl nikdy záznam, že je další úředně oprávněnou osobou kromě pana T. Dále žalobce zdůraznil, že na silnici I/27 řidiči spíše reagují na reálný vjem dálnice přesto, že se podle dopravního značení o dálnici nejedná. Žalobce měl tak za to, že jeho jednání nemohlo vykazovat materiální znak přestupku.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 8.10.2012, podle něhož žalobce v tento den v 16:49 hodin řídil vozidlo Škoda Octavia RZ... na silnici č. I/27 ve směru do města Plzně rychlostí 126 km/h již po odečtení odchylky v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Žalobce oznámení podepsal, aniž by se v něm vyjádřil. Podle úředního záznamu PČR ze dne 8.10.2012 měla hlídka stanoviště na silnici č. I/27 MÚK Litice, motorové vozidlo bylo od okamžiku změření sledováno obsluhou měřicího zařízení pprap. T. a zároveň nstržm. H., který vozidlo sledoval ze stanovitě MÚK Na Výsluní, kde vozidlo následně zastavil. Řidič podle úředního záznamu s naměřenou rychlostí souhlasil, ale nebyl ochoten vyřešit přestupek na místě. Uvedl, že za něj záležitost vyřídí jeho právník ve správním řízení. Dále je součástí správního spisu záznam o přestupku spolu s fotografií z radaru a s fotografiemi naměřeného vozidla. Dále je součástí spisu ověřovací list měřidla MicroDigiCam LTI. Dne 22.12.2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k jednání na 6.1.2013, z něhož se omluvil zmocněnec žalobce Mgr. Bc. V.J. Podle protokolu o jednání dme 11.2.2013 zmocněnec obviněného a obviněný byli poučeni podle § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu a oba podepsali prohlášení, že poučení rozuměli. V předvolání k jednání na 6.3.2013 stejně jako v předchozích předvoláních je uvedeno, že na základě ust. § 36 odst. 3 správního řádu bude mít žalobce před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům. Tuto možnost bude mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. V protokolu o jednání ze dne 6.3.2013 je rovněž poučení podle § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu a prohlášení, že zmocněnec porozuměl poučení. Pod tímto je podpis zmocněnce a jeho vlastnoruční sdělení, že „seznámení podepsal po ukončení ústního jednání ve 14:40 hodin. Dále je v tomto protokolu uvedeno, že přítomný zmocněnec obviněného byl v době od 12:35 hodin do 12:38 hodin seznámen se spisovou dokumentací v rozsahu listu 1 až 25. Pod tímto je podpis zmocněnce žalobce. Následuje záznam svědeckých výpovědí.

Svědék pprap. D.T. uvedl, že byl obsluhou radaru, když měli stanoviště na přivaděči od Klatov do Plzně. Svědek se nacházel s radarem pod přemostěním silnice u Litic. Informaci o změřené rychlosti a registrační značce vozidla předal radiostanicí kolegům, kteří se

nacházeli o několik stovek metrů dále na sjezdu Na Výsluní. Po celou dobu, co předával informaci, měl vozidlo na dohled. Podle svědka prováděli dohled nad dodržováním BESIP se zaměřením na dodržování rychlosti. Stanoviště jim určuje nadřizený a je uvedeno v hlídkovém listu. Komunikaci mají předtištěnou v oznámení přestupku proto, že na daném místě několikrát měřili.

Podle výpovědi svědka nstržm. L.H., tento svědek zastavoval řidiče a projednával s ním přestupek. Podle svědka žalobce s přestupkem souhlasil a sdělil, že jej chce vyřešit v blokovém řízení, ale že má svého právníka, kterého chce využít. Stanoviště jim určil pravděpodobně nadřizený, vždycky to měli v listu hlídky. Cílem měření rychlosti je podle svědka zvýšit bezpečnost silničního provozu.

Svědék pprap. V.T. potvrdil, že jeho kolega s žalobcem sepisoval oznámení správnímu orgánu, kdy žalobce se vším souhlasil, ale nechtěl věc řešit na místě v blokovém řízení, že to s ním vyřeší jeho právní zástupce.

Části protokolu týkající se výpovědi svědků jsou podepsány zmocněncem žalobce. Podle protokolu o jednání následovala po výpovědích otázka správního orgánu, zda se zmocněnec žalobce vyjádří k projednávané věci. Zmocněnec žalobce se vyjádřil obdobně jako v žalobě, že účelem měření nebylo podle jeho názoru zvýšení bezpečnosti silničního provozu, že silnice I. třídy č. 27 je vystavěna jako rychlostní silnice a má vybavení jako dálnice a na základě toho má zmocněnec žalobce za to, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Zmocněnec žalobce poukázal na judikáty obsažené i v žalobě. Zmocněnec žalobce předložil fotokopie snímků pořízených z googlemaps.cz ohledně předmětné křižovatky.

Dále je v protokolu o jednání nadpis Dokazování. Pod tím se uvádí seznam čtených listin jako oznámení přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list, výpis z evidenční karty řidiče, odporu proti příkazu, svědeckých výpovědí a vyjádření žalobce a jeho zmocněnce při jednáních. Poté zmocněnec žalobce dle protokolu uvedl, že nemá otázky, ani nenavrhuje důkazy. Pod tím je uvedeno „odmítl podepsat“ a podpis úředně oprávněné osoby pana Tichého. Za slovem „přítomen“ je další nečitelný podpis. V protokolu o jednání se dále uvádí, že zmocněnec obviněného nemá, co by více uvedl a nenavrhuje žádných důkazů. Správní orgán zmocněnce obviněného seznámil se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a dokazování je ukončeno. Zároveň zmocněnci byla pořízena kopie protokolu o jednání. Na konci protokolu o jednání je uvedeno „neseznámil se se všemi podklady, které hodlá užít správní orgán v rozhodnutí“.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že svědecké výpovědi zakročujících policistů, kteří nemají k obviněnému žádný vztah, v důležitých bodech spolu vzájemně korespondují a shodují se rovněž s tiskopisem oznámení přestupku a záznamem o přestupku. Ve výpovědích nejsou rozpory a popisují jednání obviněného od zjištění přestupku hlídkou PČR až po sepsání tiskopisu oznámení přestupku. Správní orgán hodnotí tyto výpovědi jako věrohodné. Dále správní orgán uvedl, že měření rychlosti bylo prováděno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, které upravuje oprávnění policie měřit rychlost vozidel. Samotná instruktáž či určení místa k provádění měření ze strany nařízeného policisty je pokyn, kde se v daném okamžiku

hlídka bude nacházet. Projednání věci na místě by podle správního orgánu I. stupně bylo pouze projednání v rámci blokového řízení, kdy je jednou z podmínek, že pachatel s tímto souhlasí. Žalobce s přestupkem souhlasil a na dotaz, zda je ochoten jej vyřešit v blokovém řízení, sdělil, že není, že má svého právníka a chce ho využít. Z toho je podle správního orgánu I. stupně zřejmé, že žalobce nechtěl věc řešit v blokovém řízení, tudíž ani hlídka policie věc nemohla na místě projednat. Podle stavebního provedení komunikace, počtu pruhů ani kvality povrchu si řidič nemůže dělat vlastní závěr o tom, o jakou komunikaci se jedná, a podle toho si stanovit nejvyšší dovolenou rychlost. Každý je povinen dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou předpisem, jímž je zákon o silničním provozu. Jako první by podle správního orgánu I. stupně měla řidiče upoutat právě dálková návěst. Tato je dle ust. § 13 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, úprava a řízení na komunikacích, na dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, v provedení s podkladem v barvě zelené, a při užití na jiné pozemní komunikaci je podklad v barvě modré. Rovněž dálnice nebo silnice pro motorová vozidla je označena příslušným dopravním značením na jejím počátku či na každém nájezdu, jakož i označením na jejím sjezdu. Že se nejedná o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla v daném případě, ale o komunikaci s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, je tak podle správního orgánu I. stupně dostatečně zřejmé a řádně označené. Na základě toho správní orgán I. stupně zastává názor, že materiální znak přestupku byl naplněn. Byl ohrožen zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu, kdy ostatní účastníci provozu očekávají od druhých rovněž dodržování zákona o silničním provozu. K žádosti zmocněnce obviněného rozhodovat za použití judikátu Nejvyššího správního soudu správní orgán uvedl, že při své činnosti přihlíží i k rozhodovací praxi soudů, avšak neshledal důvody pro změnu svého právního názoru v projednávané věci. V rámci jednání byl podle žalovaného zmocněnec žalobce seznámen se všemi podklady k vydání rozhodnutí, o čemž svědčí především vyjádření na konci protokolu. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že se žalobce ani jeho zmocněnec k samotným okolnostem jednání žalobce nevyjádřili. Při stanovení druhu a výše uložené sankce vycházel správní orgán ze závažnosti předmětného přestupku, za který se ukládá pokuta dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč. Přestupek zhodnotil správní orgán jako závažnější, neboť se při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti již výrazně prodlužuje dráha k zastavení vozidla. Míru překročení pak lze považovat za nižší ve vztahu k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku. Podle správního orgánu I. stupně bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že ke spáchání došlo v odpoledních hodinách na vozovce I. třídy směřující na Plzeň, kde lze očekávat zvýšenou frekvenci ostatních účastníků silničního provozu, což podle správního orgánu dokládá i označení provozu na střední úrovni hlídkou. Ve prospěch žalobce byla zhodnocena skutečnost, že se jedná o nově vystavěnou přehlednou komunikaci s kvalitním povrchem o nejméně dvou jízdních pružích v každém směru, s oddělenými svodidly, a že k překročení rychlosti došlo pouze o 6 km/h nad minimální limit pro konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Správní orgán ve prospěch žalobce zhodnotil, že nedošlo v důsledku jednání žalobce k nevratným následkům.

Dne 15.3.2013 došlo správnímu orgánu I. stupně vyjádření žalobce ze dne 12.3.2013. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 29.3.2013.

Na deskách spisu správního orgánu I. stupně jsou jako oprávněné úřední osoby uvedeny pan T., Mgr. Š., Bc. H., Mgr. V., s datem 1.11.2012.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k jednání na 11.2.2013 a žalobce i jeho zmocněnec se dostavili a potvrdili seznámení se spisovou dokumentací, což stvrdili i podpisy v závěru protokolu o jednání. Na základě návrhu zmocněnce na doplnění dokazování o výsledky zasahujících policistů bylo nařízeno další jednání na 6.3.2013, kdy se dostavil zmocněnec žalobce, který výslovně uvedl, že byl seznámen se spisovou dokumentací v rozsahu stran 1 až 25, kde jsou všechny písemnosti kromě protokolu z jednání ze dne 6.3.2013. Z toho je podle žalovaného zřejmé, že žalobce, resp. jeho zmocněnec měli umožněno seznámení se spisovou dokumentací, tedy i s podklady pro rozhodnutí, když svědeckým výpovědím byl zmocněnec žalobce osobně přítomen, bylo mu umožněno pokládat svědkům otázky a vyjádřit se k věci. V závěru protokolu ze dne 6.3.2013 je dokazování ukončeno a zmocněnec žalobce vzal na vědomí, že mu bude doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí a byla mu vydána kopie protokolu. Z toho podle žalovaného vyplývá, že žalobce prostřednictvím svého zmocněnce měl možnost se seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a věděl, že dokazování je ukončeno a bude vydáno rozhodnutí ve věci. Žalovaný tak považoval tvrzení žalobce o nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí za účelové. Písemnost označená jako „Dokazování“ je součástí protokolu o jednání. Žalovaný poukázal na to, že zmocněnec nežádal o stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a v závěru protokolu o jednání výslovně uvedl, že nemá návrhy na provedení dalších důkazů. Zmocněnec žalobce podle žalovaného byl seznámen se spisovou dokumentací, byť s poznámkou, že podepsal až v závěru jednání, a další podklady již doplňovány nebyly. K porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak podle žalovaného nedošlo. Dále žalovaný uvedl, že předmětná komunikace není označena dopravním značením pro dálnici a Policie ČR je oprávněna provádět měření rychlosti s ohledem na bezpečnost silničního provozu. Pokud tedy dochází k překračování nejvyšší dovolené rychlosti v určitém úseku, je tato bezpečnost provozu ohrožena a Policie ČR je oprávněna měření rychlosti zde provádět, aby formou prevence i represe dosáhla zvýšení bezpečnosti. Žalovaný považoval za irelevantní, na základě jakého pokynu policisté prováděli měření rychlosti, s tím, že podstatné je, že provádění měření je vždy za účelem zvýšení bezpečnosti provozu, tedy je určitou formou prevence. Žalovaný považoval za nadbytečné vyjádření PČR, z čeho vychází stanovení míst měření rychlosti, když podle žalovaného je zřejmé, že měření má vždy za cíl zvýšit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Podle žalovaného je irelevantní, jak je komunikace č. I/27 vystavěna a jaké má parametry, podstatné je, že jsou řidiči povinni se dopravním značením řídit. Žalobce jako odborně způsobilá osoba (držitel řidičského oprávnění) si musí být vědom své povinnosti řídit se dopravním značením a právními předpisy, tedy pokud komunikace není označena jako dálnice, je povinen se pohybovat rychlostí do 90 km/h. Samotná skutečnost, že v daném úseku má komunikace parametry dálnice či silnice pro motorová vozidla podle žalovaného nezbavuje žalobce odpovědnosti z přestupku. Žalovaný neshledal, že by dopravní značení při nájezdu z dálnice D5 na silnici I/27 bylo zavádějící, že by se řidiči domnívali, že mohou jet rychlostí totožnou jako po samotné dálnici. Ze svědeckých výpovědí policistů podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že si byl žalobce přestupku vědom, jen nechtěl věc řešit v blokovém řízení. To vede žalovaného k závěru, že si žalobce byl vědom, jakou rychlostí se měl po komunikaci č. I/27 pohybovat, i že tuto rychlost překročil. Silnice I/27 není podle žalovaného označena jako dálnice, tedy jsou řidiči povinni na ní dodržovat rychlost do 90 km/h, o čemž jsou řádně informováni dopravním značením s modrým podkladem (nikoli

zeleným označujícím značení na dálnici), v omyl tedy uvedeni nejsou. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.1.2012 č.j. **5 As 106/2011-77**, podle něhož „v běžných případech překročení nejvyšší dovolené rychlosti dochází k naplnění i materiálního znaku přestupku, jinak tomu je jen, pokud existují významné okolnosti, jež vylučují, aby takovým jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem společnosti.“ Podle žalovaného samotná skutečnost, že silnice v daném místě se blíží parametrům dálnice, neopravňuje řidiče překračovat rychlost ani nezpůsobuje, že by s ohledem na tuto skutečnost nedocházelo k naplnění materiální stránky přestupku. O nenaplnění materiálního znaku přestupku v případě překročení rychlosti o 36 km/h mimo obec již podle žalovaného není sebemenších pochyb, je o tomto na místě uvažovat pouze při velmi malém překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný také měl za to, že nebylo povinností správního orgánu se vyjadřovat detailně ke každému žalobcem zmíněnému rozsudku NSS, podstatné je, že správní orgán I. stupně neshledal na základě rozhodovací praxe soudů, k níž přihlížel, důvody pro změnu svého právního názoru. Podle žalovaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo opatřeno podpisem oprávněné úřední osoby Mgr. M.V., vedoucím oddělení dopravních přestupků Magistrátu města Plzně, který je uveden jako oprávněná úřední osoba i na deskách spisu vedeného u správního orgánu I. stupně. K porušení § 69 odst. 1 správního řádu tak podle žalovaného nedošlo. Podle žalovaného je nadbytečným provedení důkazu pokynem organizačního celku PČR, podle něhož je prováděno měření a podle něhož jsou rovněž jednotliví policisté vybaveni předtištěnými oznámeními, neboť takové vyjádření by nemělo žádný vliv na posouzení samotné věci. Provádění dalších nadbytečných a nepodstatných důkazů je podle žalovaného v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení, taktéž je podle žalovaného nadbytečné zjišťovat, jaké důvody vedly ke vzniku zmíněného pokynu PČR, či na základě jaké analýzy (počet nehod, pohyb chodců atd.) byl vydán, neboť by to nemělo žádný vliv na rozhodnutí ve věci. Podle žalovaného je vnitřní záležitostí PČR stanovení míst měření. Podle žalovaného žalobce v písemnosti ze dne 12.3.2013 namítal obdobné skutečnosti jako v odvolání a s námitkami v této písemnosti nebylo ze strany správního orgánu I. stupně možné se vypořádat, tudíž se s nimi vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že ve výpovědích svědků policistů žádné rozpory neshledal.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žalobce v žalobě nejprve tvrdil porušení **§ 75 správního řádu** tím, že rozhodnutí žalovaného postrádá doložku právní moci.

Podle § 75 odst. 1 správního řádu *správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, vyznačí na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí spisu, právní moc nebo vykonatelnost rozhodnutí. Zároveň vyznačí den vyhlášení tohoto rozhodnutí nebo den, kdy byla písemnost předána k doručení.*

Podle § 75 odst. 2 správního řádu *na požádání účastníka opatří správní orgán prvního stupně doložkou právní moci nebo vykonatelnosti stejnopis rozhodnutí, který byl účastníkovi doručen.*

Soud neshledal v tomto směru žádné procesní pochybení. Ve správním spisu založené vyhotovení rozhodnutí žalovaného obsahuje doložku právní moci v souladu s § 75 odst. 1 správního řádu. Jelikož odvolací rozhodnutí nabývá právní moci teprve doručením všem účastníkům, na jim doručované stejnopisy rozhodnutí lze doložku právní moci vyznačit teprve dodatečně po tomto doručení a poté, co o ni účastník požádá v souladu s cit. ust. § 75 odst. 2 správního řádu.

O právu podle **§ 36 odst. 3 správního řádu** byl žalobce (osobně před prvním jednáním, prostřednictvím zmocněnce před druhým jednáním) poučen v předvolání k jednání, kdy byl zároveň informován, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bude mít v závěru jednání. Z protokolu o jednání dne 6.3.2013 vyplývá, že na začátku jednání byl zmocněnec žalobce seznámen s celým s výjimkou výsledků svědků, jimž byl přítomen. Následně mu byl předložen protokol o jednání obsahující i zápis těchto výpovědí. Jiné podklady rozhodnutí v dané věc nebyly opatřovány, tudíž lze mít seznámení se spisy za úplné. Rovněž je z protokolu o jednání zřejmé, že v jeho závěru zmocněnec žalobce nenavrhoval žádné další důkazy, ani se k věci samé nevyjádřil, ani nepožádal o možnost vyjádřit se k věci v dodatečné lhůtě. K porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu tak podle názoru soudu rovněž nedošlo. Na tomto závěru soudu nic nemění ani skutečnost, že zmocněnec žalobce do protokolu o jednání napsal, že odmítl protokol podepsat z důvodu, že se neseznámil se všemi podklady. Rozhodující je, že mu tato možnost byla dána.

Žalobci je ovšem nutno přisvědčit, že správní orgán porušil ust. **§ 18 správního řádu**. Podle § 18 odst. 2 správního řádu *protokol obsahuje mimo jiné údaje umožňující identifikaci přítomných osob a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona*. Podle § 18 odst. 3 správního řádu *"protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily*.

Z cit. ust. § 18 správního řádu vyplývá, že všechny osoby přítomné jednání mají být jednoznačně identifikovány, což nebylo dodrženo ohledně osoby, jejíž nečitelný podpis bez uvedení jména a příjmení je pod protokolem o jednání, a o níž žalobce tvrdí, že se celého jednání neúčastnila. Jelikož však protokol obsahuje ostatní náležitosti, zejména podpis oprávněné úřední osoby p. T., i odmítnutí podpisu ze strany zmocněnce žalobce vč. důvodu odmítnutí, a jelikož proti samotnému obsahu protokolu o jednání, především proti zápisu výpovědí svědků, žalobce nevznesl námitky, pochybení spočívající v "nadbytečnosti" podpisu další úřední osoby neovlivnilo zákonnost rozhodnutí po stránce hmotněprávní.

Podle **§ 69 odst. 1 správního řádu** *"Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat mimo jiné jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí."*

K porušení cit. ust. 69 odst. 1 správního řádu podle názoru soudu rovněž nedošlo. Z ust. § 14 odst. 1 správního řádu vyplývá, že *oprávněnou osobou je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba")*, tzn. že v jedné věci může být více oprávněných osob. Je pravdou, že ohledně Mgr. V. není ve správním spisu zvláštní úřední záznam o tom, že je oprávněnou osobu v dané věci, pouze je toto uvedeno na deskách spisu. V tomto případě však nejde o žádné pochybení, neboť forma úředního záznamu pro vyznačení oprávněných osob není stanovena. I s údaji na deskách správního spisu mají účastníci správního řízení možnost se seznámit. Tvrzení žalobce o dodatečném zápisu na desky nemá podle názoru soudu žádnou oporu, neboť ze zápisu na deskách správního spisu vyplývá, že k zápisu všech oprávněných osob mělo dojít současně, a to již po doručení podkladů od policejních orgánů.

Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že nebyla v dané věci řádně zkoumána materiální stránka přestupku ve smyslu **§ 3 správního řádu**. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že se tento orgán dostatečně zabýval otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, když dospěl k závěru, že stavební provedení komunikace jako dálnice samo o sobě nemůže způsobit nenaplnění materiální stránky přestupku, neboť si řidič nemůže sám určovat rychlost, nýbrž je povinen dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou předpisem.

Pochybení neshledal soud ani v tom, že se správní orgán nezabýval v odůvodnění svého rozhodnutí jednotlivými žalobcem označenými rozsudky Nejvyššího správního soudu. Vyjádření správního orgánu o tom, že k relevantní judikatuře přihlédl, avšak na základě toho neshledal důvody pro změnu svého právního názoru, považuje soud za dostačující a správné. Žalobce totiž ani nespecifikoval, v čem konkrétně by jím zmiňované rozsudky NSS měly odůvodnit jiný závěr v jeho kauze, kromě tvrzení, že by měla být vždy zkoumána i materiální stránka přestupku. Tomuto obecnému požadavku správní orgány dostály, jak již soud dovodil v předchozím odstavci. Nadto rozsudky NSS č.j. **7 As 18/2005-90** a **8 As 17/2007-135** se nezabývaly přestupky, ale daňovou věcí a tzv. jiným správním deliktem, v rozsudku č.j. **5 As 104/2008-45** byl řešen přestupek spočívající v tzv. bagatelním - minimálním překročení dovolené rychlosti. Tedy v těchto případech byly řešeny odlišné skutkové situace, tudíž tato rozhodnutí nemohou ovlivnit závěr správních orgánů o předmětné kauze. Za správný naopak soud považuje odkaz žalovaného na rozsudek NSS č.j. **5 As 106/2011-77**, kdy byl *"správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku. V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení povolené rychlosti téměř o 20 km/hod. Tato skutečnost v intencích citovaného rozsudku by nemusela vést k závěru o dostatku materiální stránky přestupku, nicméně správní orgán nevycházel pouze ze samotného překročení povolené rychlosti, ale zejména z okolností případu"*. Je zřejmé, že i v projednávaném případě se jednalo o výrazné překročení dovolené rychlosti a nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr o naplnění materiální stránky přestupku.

Tvrzení žalobce, že v tomto případě policisté neměřili rychlost za účelem zvýšení bezpečnosti, nemá podle soudu žádné opodstatnění. Oprávnění Policie České republiky měřit rychlost na pozemních komunikacích je zakotvena v ust. **§ 79a věty první zákona č. 361/2000 Sb.**, podle něhož *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních*

komunikacích je policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Neurčitý právní pojem "za účelem zvýšení bezpečnosti provozu" nepochybně obsahuje i preventivní důvody takového měření, jeho cílem je dosáhnout dodržování pravidel silničního provozu na *všech* pozemních komunikacích. Z toho důvodu se soud ztotožnil s žalovaným v tom, že je nadbytečným zjišťovat od organizačních složek PČR zdůvodnění měření na konkrétní komunikaci; zde na přivaděči ke krajskému městu.

Soud přezkoumal i závěr správních orgánů o tom, že zavinění bylo shledáno ve formě **vědomé nedbalosti**. Pro jiný závěr nesvědčí jednání žalobce ani na místě přestupku ani před správními orgány. Skutečnost, že žalobce věděl o tom, že překračuje dovolenou rychlost, jednoznačně vyplývá z i výpovědi zakročujících policistů. Podle nich žalobce s přestupkem souhlasil a svoji žádost o projednání věci ve správním řízení zdůvodnil pouze tím, že chce využít svého právníka.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle **§ 60 odst. 1 s.ř.s.**, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. května 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková